

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povímaní
Ukradené kouzlo

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povímaní

Ukradené kouzlo

Majitelem této knížky je

Copyright © 2007 by Jill Murphy

Cover Illustration © Jill Murphy, 2011

Illustrations © Jill Murphy, 2011

Translation © Markéta Stinglová, 2011, 2014

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-911-1

KAPITOLA PRVNÍ

ŘEZNOVÉ JITRO slibovalo krásný den a i přes pár šedivých šmouh na obloze to vypadalo, že začátek letního pololetí na Akademii slečny Krákavé pro čarodějnice bude bez mráčku.

Teprve svítalo, když mezi hejny ranních ptáků prudce proletěla štíhlá postava na koštěti, vznášející se s takovou jistotou, že byla z dálky od ptáků téměř k nerozeznání.

Byla to Ethel Svatoušková, nejlepší žákyně Akademie slečny Krákavé. Přišla jako vždycky příliš brzy, neboť toužila být první čarodějnicí, která na školním dvoře přistane.

Snížila rychlost do mírného tempa a upravila si kufr, jenž se na koštěti během divokého letu posunul. Její kočka se tísnila mezi kufrem a svazkem pořadačů a s jednou tlapkou ve vzduchu prováděla zcela nevzrušeně důkladnou očistu.

Ethel klesla trochu níž, takže letěla těsně nad lesem obklopujícím akademii do vzdálenosti několika kilometrů. Na horizontu už byla vidět škola, zahalená do mlhy. Široko daleko ani živáčka, Ethel si byla jistá, že dorazí první – klidně už mohla zpomalit.

Byla nervózní, což se jí běžně nestávalo. Třída totiž dostala na prázdniny úkol, s nímž si Ethel poprvé v životě nevěděla rady. Obvykle takový úkol spočíval v tom, že si dívky měly vyhledat v Knize kouzel nějaké nové náročné kouzlo, které jim dosud nebylo dovoleno vyzkoušet.

Tentokrát to však bylo jiné. Slečna Metlová, jejich přehnaně přísná a náročná třídi-

ní učitelka, jim nechala úplně volnou ruku a jednoduše prohlásila, aby přišly s něčím neobvyklým a pozoruhodným.

„To neznamená, že se na začátku nového pololetí cestou zpátky do školy jen na pět minut zamyslíte,“ varovala je učitelka poslední den před prázdninami. „Studujete tady už dost dlouho na to, abyste projevily trochu zájmu a fantazie.“

S fantazií – totiž s jejím nedostatkem – měla Ethel problém. Byla to jediná její slabina, takže se jakožto vzorná žákyně ocitla v naprosto neslýchané (pro sebe) pozici, kdy dělala přesně to, co dělat neměla – snažila se během posledních pěti minut před přistáním vymyslet dokonalý plán.

Cosi dole upoutalo její pozornost a Ethel si najednou všimla, že v koruně buku sedí mourovatý kocour. Když klesla níž, kocour žalostně zamňoukal a Ethel došlo, že vidí také trochu pokroucenou špičku školní čepi-

ce a rovněž celou postavu, částečně ukrytou ve větvích. Ten kocour! Ta čepice! To nemůže být nikdo jiný než Mildred Virválová!

„Mildred?“ zavolala Ethel, zatímco zna-
lecky visela jako helikoptéra nad vyjevenou
kočičí tváří. „Jsi to ty tam dole? Jsi v po-
řádku?“

Čepice se pohnula a odhalila tvář Mild-
red Virválové. „Jé, ahoj, Ethel,“ ozvala se

Mildred. „Ty jsi tu ale brzy. Jenom jsem si chtěla na chvíli odpočinout – no, vlastně, Mourek spadl, já jsem slétla dolů, abych mu pomohla, no a potom jsme se zastavili k oddechu... Vede si docela dobře na to, jak moc se létání bojí. Je to vážně těžké, když teď musejí naše kočky pořád sedět na koštěti s námi. Jízda po nebi byla mnohem snazší, když jsem Mourka mohla prostě nacpat do košíku.“

„Snazší pro tebe, myslíš,“ poznamenala Ethel, zatímco se mezi větvemi pomalu snášela dolů, až dosedla vedle Mildred. „Moje kočka se pro létání narodila. Od prvního dne to zvládá skvěle.“

„Hmm,“ zamručela Mildred. „Ty jsi zkrátka měla vždycky štěstí, Ethel. Není to moje chyba, že mi přidělili Mourka – ale je to ohromně milé zvíře a bezvadný kamarád, i když nevyniká v ničem jiném.“

Ethel opatrně zastrčila koště a zavazadla za roztažené větve, které vyrůstaly z kmene jako ohromné prsty.

„Uhni kousek,“ vybídla Mildred a sedla si vedle ní. „Co máš v tom kočičím koši?“ podívala se a upřela pohled na košík, z něhož očividně trčelo cosi divného.

„Ale to... To nic není!“ zašveholila Mildred. „Jenom nějaké krámy, které se mi nevešly do kufru. Koš byl na cestu prázdný, tak jsem si řekla..., že do něho dám... ještě nějaké věci. Mimochodem, jak jsi vyřešila prázdninový úkol?“ rychle změnila téma.

„No jo,“ ošila se Ethel, „prázdninový úkol. Byla to docela výzva, co myslíš? Jak sis s ním poradila ty?“

Mildred se nesměle usmála. „Vlastně celkem dobře. Dostala jsem úžasný nápad. Nejlepší nápad, jaký jsem v životě měla! Potřebné informace jsem si dohledala ve starodávné knize kouzel u nás v knihovně. Neuvěřitelná stará kniha – drobounké písmo, člověk to bez lupy nepřečetl, a žádné obrázky, takže trochu nuda – ale je tam všechno! Vypsala jsem si to a už se nemůžu dočkat, až se ve škole předvedu. To je překvapení, že?“

„A o jaké kouzlo jde?“ zeptala se Ethel opatrně.

„Takže,“ spustila Mildred hrdě. „Není to žádné známé kouzlo. Vymyslela jsem si ho sama. Dokážu s ním přimět zvíře, aby promluvilo. Ne jako když se člověk promění ve zvíře, protože to je potom pořád člověk, jen mluví zvířecí řečí. Ne. S tímhle kouzlem dokážu zařídit, aby se zvířátko pětadvacet centimetrů čtverečních a menší umělo opravdu projevit a s člověkem si popovídat. Ten tvor musí mít přesnou velikost, protože pro každou část těla je zvláštní vzorec – zkrátka musí to sedět. Snažila jsem se to vymyslet i pro větší zvíře, hrozně ráda bych si totiž promluvila s Mourkem, ale nepovedlo se mi sestavit rovnici, tak jsem to vzdala. Pro velikost pod dvacet pět centimetrů jsem ale dala všechno dohromady – zaříkadla, bylinky a jejich poměr, takže můžu pro-

hodit pár slov třeba se žábou nebo s myší. Abych nezapomněla, funguje to u každého zvířátka jenom dva týdny, pak ten tvor už nikdy nepromluví. Zvláštní, ne?“

„Jak můžeš vědět, že to trvá jenom dva týdny?“ otázala se užasle Ethel. „Když jsi to kouzlo teprve vymyslela, jak si můžeš být tak jistá?“

Mildred se usmála. „Víš, já jsem ho vyzkoušela. Konkrétně na rejskovi, malém ježkovi a na čolkovi, všichni splňovali požadovanou velikost. Ale já vlastně nevím, proč ti to tady vykládám, Ethel. Tvůj projekt je určitě mnohem zajímavější.“

Ethel se snažila ze všech sil udržet obdivný a pochvalný výraz.

„Páni, Mildred,“ vydechla nadšeně, „určitě budeš nejlepší. Já jsem ve srovnání s tebou nevymyslela *vůbec nic*! A co ten ježek a rejsek povídali?“

„Nic zvláštního,“ opáčila Mildred. „Ježek byl docela tichý a plachý, jenom si řekl o misku mléka a dotazoval se, kudy se jde k nejbližšímu květinovému záhonku se slímáky. Ale rejsek byl vážně protiva, měl pořád špatnou náladu a na všechno si stěžoval. Když po dvou týdnech s láteřením přestal a vrátil se k pištění, dost se mi ulevilo. Všim-

la jsem si, že oba přestali mluvit na chlup přesně po čtrnácti dnech, v poledne, mohla jsem dělat, co jsem chtěla. Už jsem je k ničemu nepřinutila. Tak jsem to zkusila ještě na čolka a fungovalo to, i když čolci toho taky zrovna moc nenamluví... A zase to trvalo dva týdny, takže to kouzlo je vyzkoušené dobře. Zapsala jsem si celý průběh a uložila ho tady do těch desek, koukni, patnáct stránek! Metla tomu neuvěří, dokud to nevidí na vlastní oči.“ Mildred zvedla úhlednou modrou složku.

Najednou ji přepadl podivný pocit. Vždyť seděla s Ethel ve stromě a slušně a hezky si s ní povídala! Až dodneška dívky nikdy nezapředly hovor delší než dvě minuty, aniž se nezačaly hádat.

„Tak pojď, Ethel,“ vyzvala ji, zastrčila desky zpátky do školní brašny a začala si skládat věci. „Musíme letět, nebo ještě přijdeme pozdě, i když jsme tu byly tak brzo. Díky,

že jsi mě vyslechla. Musím přiznat, že jsem na sebe tentokrát docela pyšná.“

Jak se obě zvedaly a přesunovaly zavazadla a kočky, Ethel se naklonila a drcla do Mildrediny nacpané tašky. Ta ještě nebyla pořádně připevněná ke koštěti, takže se celá vysypala a všechny sešity a složky se rozletěly. Zároveň se otevřela krabička s pastelkami a všech dvacet nových, ostře ořezaných barevných tužek padalo ze stromu s klepáním a ťukáním, jak narážely na větve.

„Ale ne!“ vykřikla Mildred při pohledu na Mourka, který z toho zmatku vyděšeně mňoukal a drápal se ve větvích výš a výš.

„Neboj, Mildred,“ uklidňovala ji Ethel. „Chyť kocoura a já se postarám o to ostatní.“

Ethel slezla na zem, pečlivě posbírala papíry a pastelky a úhledně je naskládala zpátky do tašky.

„Nezlob se, že ti nepomáhám,“ volala Mildred. „Snažím se polapit Mourka, nebo

se mi tu ztratí a už ho nedostanu. Našla jsi všechno?“

„Skoro!“ křikla Ethel, na niž Mildred ze stromu neviděla. „Kolik bylo těch pastelek?“

„Dvacet!“

„Tak počkej – jsou rozsypané až bůhvíkde.“

Několik minut Mildred slyšela, jak Ethel prohledává okolní keře, pak bylo ticho. „Jsi v pohodě, Ethel?“ zeptala se, zatímco v náručí svírala vrtícího se Mourka.

„Jo, jo!“ ozvalo se zezdola. „Právě jsem vylovila poslední! Lezu hned zpátky za tebou.“

Ethel se vynořila mezi větvemi s taškou přes rameno. Mildred viděla, že je brašna plná úhledně naskládaných věcí a modré desky trčí mezi učebnicemi a sešity. Ethel brašnu pevně zavřela. „Tak a je to,“ oznámila celá spokojená, že spolužačce pomohla.

„Díky moc, Ethel,“ řekla Mildred. „Hezky jsme ten nový semestr zahájily, no ne?“

„To si piš,“ usmála se Ethel. „Tak poleť! Kdo tam bude první?“

KAPITOLA DRUHÁ

DYŽ SI Ethel a Mildred uspořádaly zavazadla a odstartovaly z vhodného místa ve větvích, už se dávno rozednilo a bylo vidět, jak se ke škole blíží hloučky studentek ze všech stran.

„Nebude ti vadit, když ti ujedu?“ zeptala se Ethel. „Přece jen jsi pořád trochu pomalejší.“

„To víš, že ne!“ zvolala Mildred vesele. „A dík za pomoc tam na stromě!“

„Ale prosím tě,“ odbyla ji Ethel, vyrazila jako střela a v okamžiku zmizela v nedohlednu.

Mildred se pomalu posunovala kupředu s příjemným pocitem uspokojení. Už se nemohla dočkat, jak se budou holky vrtět na židlích a obdivně na ni zírat, zatímco ona bude předčítat své vzorně zpracované poznámky a potom jim kouzlo předvede. Nejvíce se těšila na slečnu Metlovou – zprvu nejistou, pak fascinovanou a nakonec plnou obdivu k nejhorší žákyni, která přes prázdniny tvrdě pracovala a neuvěřitelně se zlepšila.

V dálce už slyšela školní zvonek, a tak pobídla koště k jízdě tak rychlé, na jakou si jen troufla. Mourek vzadu naříkal.

„Vydrž, kocourku,“ zavolala přes rameno. „Už jsme skoro tam. Bože, jak já se těším!“

Téměř vrazila do Maud a Enid, svých nejlepších kamarádek, ale to už se před nimi zlověstně tyčila čarodějnická akademie, připomí-

nající temný hrad, případně vězení s nejvyšší ostrahou. Mildred vzhlédla k nekonečné zdi z šedivých kamenů, která zastiňovala slunečnou oblohu, a zamířila na školní dvůr.

„Nazdar, Mildred!“ zvolala Maud a radostně zamávala. „Poleť sem!“

„Ahoj, Millie!“ přivítala ji Enid. „Takže zase ve škole.“

„Ráda vás vidím,“ usmála se Mildred. Držela za sebou ruku, aby ochránila Mourka před pádem a mohla s dívkami bezpečně přistát na dvoře mezi ostatními skupinkami. Všude kolem to bzučelo jako v úlu, mladé čarodějky brebentily jedna přes druhou, chechtaly se, pokřikovaly na sebe a vyprávěly si prázdninové příběhy.

„Tak co je nového?“ zeptala se Mildred, konejšivě objala svého kocourka a sedla si na kufr.

„Většinu času jsem strávila na brigádě,“ začala Enid. „Přidělávala jsem držadla na kotle

v kotlárně. Je to něco jako kovárna, ale k peci mě samozřejmě nepustili – bezpečnost práce a tak –, i když by to bylo ohromně zajímavé. Piplala jsem se jenom s drobnostmi, s držadly – vlastně s držadélky, na menší kotlíky pro školy. Nebavilo mě to, bylo tam hrozné vedro a platili pár drobných, ale trochu jsem si přece jenom našetřila. A co ty, Maud?“

„Nic zajímavého,“ mávla rukou Maud. „Byla jsem doma a snažila se nějak kloudně vyřešit ten prázdninový úkol – na nic světo-

borného jsem ovšem nepřišla! Nakonec jsem jenom oprášila staré kouzlo z Knihy kouzel pro třetí ročník. Metla určitě pozná, že jsem to vzala odtamtud. A co ty, Mil? Vymyslela jsi něco?“

Mildred se rozzářila jako sluníčko.

„Jen počkejte a uvidíte,“ zatvářila se záhadně.

„Ale no tak, nech toho, hezky nám to řekni!“ naléhala Enid.

„No tak, povídej!“ přidala se Maud.

„Ne, ne!“ zasmála se Mildred. „Svůj projekt světa odhalím v pravý čas. To znamená dneska odpoledne na první hodině lektvarů. Pořádně se připravte, protože spadnete ze židlí – víc vědět nemusíte.“

Pak už Maud a Enid nevylákaly z kamarádky ani slovo. Brzy měly plné ruce práce s vybalováním oblečení a potom šly na snídani s davem dalších studentek.

Většinou se před vyučováním na chvilku sešly v Mildredině pokoji, aby si popovídaly,

ale dnes byla Mildred nebývale tajnůstkářská. V jedné chvíli Maud k Mildred vstoupila, aby se podívala, jestli nemá kamarádka chvilku čas, a našla ji, jak cosi mumlá do kočíčího košíku. Na Mourka nemluvila, to bylo jasné, ten byl ve své obvyklé pozici, ovinutý kolem jejích ramen jako šál. Když Maud otevřela dveře, Mildred nadskočila.

„Co je?“ zeptala se podrážděně.

„Promiň! Jen jsem tě chtěla na chvíli vidět. Co je v tom košíku, Mil?“

„V košíku?“ hleděla Mildred zmateně. „Aha – v tomhle košíku. Nic. Proč?“

„Něco jsi tomu koši vyprávěla,“ pokračovala Maud, „ale Mourek v něm očividně není.“

„Jo tak,“ koktala Mildred. „No, prostě... procvičovala jsem si jedno nové zaklínadlo, pořád ho pletu.“

Maud se na Mildred zadívala lehce přivřenýma očima.

„Mám v tom koši nějaké věci z domova,“ blekotala Mildred dál. „Použila jsem ho na cestu jako další zavazadlo – á, zvoní!“

vykřikla s viditelnou úlevou. „Uvidíme se na výtvarce, Maud. Budeme dělat keramiku. Skvělý začátek semestru!“

KAPITOLA TŘETÍ

AUD A ENID stoupaly po jednom z točitých schodišť vedoucích do učebny.

„Ona má něco za lubem,“ ozvala se Maud nervózně.

„Kdo?“ otázala se Enid.

„No Mildred přece. Děje se něco divného, cítím to. Schovává něco v kočičím košíku a dělá, že to není pravda.“

„Třeba si to jen vymýšlíš,“ uklidňovala ji Enid.

„Vymýšlí si co?“ zavolala na ně Mildred, která je na schodech doběhla.

„No... připadalo mi, že jsem viděla Ethel, jak cukruje na nějakou prvnáčku,“ zasmála se Maud.

„To by možné bylo, potkala jsem ji cestou do školy a vážně byla milá.“

„Třeba se o prázdninách přihlásila na nějaký kurz cukrování,“ ušklíbala se Enid, „vždycky během prázdnin chodí na sto padesát různých kurzů.“

Všechny se chichotaly, když vcházely do učebny výtvarné výchovy. Mildred měla tuhle místnost z celé školy nejraději. Na zdi byla řada háčků a z nich visely pláště, do kterých se dívky vždycky nasoukaly, než si sedly do lavic. Učebna byla prostorná, s kamennými zdmi a úzkými okny jako všude na akademii, kolem dokola na stěně přibitá dřevěná lišta, na niž se zavěšovaly žákovské malby a kresby, a podél jedné zdi byly dřezy a od-

kapávače. Ve vzdáleném rohu se žákyně učily sochat. Jinak byla třída plná lavic a židlí, katedra stála na dřevěném stupni, k němuž vedly dva schůdky, a za stolem seděla slečna Bedněná, nová učitelka.

Slečna Bedněná vypadala na učitelku čarodějnické akademie překvapivě normálně. Měla kratší šedivé vlasy rozdělené pěšinkou a stažené do culíku ozdobeného černou sametovou mašlí. K černé sukni si oblékla šedou halenku a svetr a kolem krku jí visel slušivý náhrdelník z černých perel. Hovořila

mírně a přívětivě, což bylo mnohem příjemnější než ostrý hlas slečny Metlové, a rozhodně stokrát lepší než nadmíru podivný zjev slečny Žulové, která minulý semestr obrátila celou školu vzhůru nohama.

Mildred pocítila lehký osten zklamání, že slečna Bedněná nevypadá víc jako umělkyně, ale jinak se jí docela líbila.

„Dobré ráno, žákyně třetího ročníku,“ pozdravila slečna Bedněná s nesmělým úsměvem.

„Dobré ráno, slečno Bedněná,“ zahlaholily dívky vestoje v lavicích.

„Můžete se posadit,“ vyzvala je slečna Bedněná. „Nejsem zrovna nadšená ze zjištění, že na Akademii slečny Krákavé není skoro žádné vybavení pro keramickou dílnu. Keramiku mám nejraději a těšila jsem se, že vám své dovednosti předám. Mám dojem, že umění se na téhle škole dosud nikdo moc nevěnoval, ale slečna Krákavá mi slíbila ještě

jednu místnost, kde bude dostatek hrnčířských kruhů pro všechny a také vypalovací pec, pokud v tomhle předmětu najdete zálibení. Takže – pusťme se do toho, třeba se z vás všech stanou umělci, nebo spíš umělkyně! Co říkáte, děvčata?“

Na čarodějnické škole nebylo zrovna zvykem sborově skandovat „ano!, ano!“, a tak dívky třetího ročníku jen s úsměvem zamručely na souhlas.

„Dobře,“ uzavřela nadšeně slečna Bedněná a vytáhla zpoza stolu ohromný pytel s vlhkou hlínou. „Každá si teď s sebou do lavice vezměte kus hmoty, dost velký, abyste ho držely v obou rukou. Zabořte do hlíny prsty a prohněťte ji. A ničeho se nebojte! Je krásně hladká a kluzká, nechte ji, ať vám zažeze za nehty. Ponořte se do ní, tvarujte ji! Vdechněte jí život! Splyňte s ní!“

Dívky reagovaly na učitelčin květnatý jazyk pobavenými pohledy. Postavily se

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.